

DEPREM ANILARI

*Hepimiz Öldük
Bazılarımızı Gömdüler*

Mustafa Mahir HİNTÖĞLU

Deprem Anıları

Mustafa Mahir HİNTÖĞLU, Mehmet TOKSOY,
Hayrunnisa AYGÜN, Mehmet EĞE, Nedim GÜLER,
Gülsezen Özen SOYLU, Mahmut AYUR, Mehmet Faruk GÜNDÜZ,
Betül TÜRKOĞLU, Mehmet Ali KÖSEM, Oğuzhan GÜNAL,
Oya ÖNERDEN, Hasan AKDOĞAN, Figen Fadıma ALKAN,
Osman KAPLANKIRAN, Murat TAŞKIN, Hüseyin BAYSAL,
Gamze TURGUT, İbrahim Halil KOCAMAN, Cemalettin CEYLAN,
Ayşe Babur SADE

Kapak Tasarımı

Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj

Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör

Mustafa Mahir HİNTÖĞLU, Esma Nur Ayşe ÇELİK BAŞAK

1. Basım, Temmuz 2024

ISBN

978-625-98159-4-7

Yayınevi

Alarga Yayınevi

Musalla Bağları Mahallesi İnciköy Sk. No:1/A Selçuklu / KONYA

Baskı

Bulut Dijital Matbaa San. Tic. Ltd. Şti. Musalla Bağları Mahallesi

İnciköy Sk. No:1/A Selçuklu / KONYA

Sertifika No:48120

İÇİNDEKİLER

SUNUM	4
BİLGİ NOTU	5
Hayrunnisa AYGÜN	6
Mehmet TOKSOY	15
Mehmet EĞE	20
Nedim GÜLER	26
Gülsezen Özen SOYLU	35
Mahmut AYUR	41
Mehmet Faruk GÜNDÜZ	48
Betül TÜRKOĞLU	52
Mehmet Ali KÖSEM	57
Oğuzhan GÜNAL	62
Oya ÖNERDEN	68
Hasan AKDOĞAN	72
Figen Fadıma ALKAN	77
Osman KAPLANKIRAN	81
Murat TAŞKIN	92
Hüseyin BAYSAL	97
Gamze TURGUT	102
İbrahim Halil KOCAMAN	108

SUNUM

Merhaba,

6 Şubat depremi hepimizde büyük yaralar açtı, büyük acılar yaşattı. Tabiri caizse hepimiz öldük bazılarımızı gömdüler ne yazık ki bazılarımızı gömemediler.

Yaralar vardır zamanla hem acısı unutulur hem izi kaybolur. Bazı yaralarda vardır ki ne acısı unutulur ne de izi kaybolur. İşte 6 Şubat yüz yılın felaketine yol açan depremin getirdiği acılar ne unutulacak türden acılar ne de izi kaybolacak türden yaralardandı. Bu acılı günlerde hepimizin başından çok değişik olaylar geçti.

Bu acı günlerin anısına bu günleri unutmamak ve anılarda buluşmak üzere bir kitap yolculuğuna çıktık.

Bu eserde bizlere katkı sunan tüm arkadaşlarımıza teşekkür ederiz

Daha nice eserlerde buluşmak dileğiyle

Sevgiyle kalın...

Cemalettin CEYLAN

BİLGİ NOTU

6 Şubat 2023 saat sabah 04.17 Pazartesi merkez üssü Kahramanmaraş Pazarcık 7,8 şiddetinde deprem meydana geldi. 6 Şubat 2023 saat 13.15 Merkez üssü Kahramanmaraş Elbistan 7.7 şiddetinde ikinci bir deprem meydana geldi.

Depremler sonucunda Türkiye' de resmi rakamlara göre en az 50 bin 783, Suriye'de ise en az 8 bin 476 kişi ise hayatını kaybetti. Toplam 122 binden fazla kişi ise yaralandı. Depremlerin ardından büyüklüğü 6,7 mw' a kadar varan 100 binden fazla artçı sarsıntı gerçekleşti ve hala devam ediyor.

Etkilenen iller Adana, Adıyaman, Elazığ, Gaziantep, HATAY, Kahramanmaraş, Kilis, Malatya, Osmaniye, Şanlıurfa ve Diyarbakır. Deprem bölgesinde 400 km yüzey kırığı oluşurken bölge 3 ile 9 metre batıya kaydı.

Depremler 1939 Erzincan depremini geride bıraktı. 300 binden fazla insanın öldüğü 2010 Haiti depreminden bu yana dünya çapındaki en ölümcül depremdir. Rabbim bu acıyı tekrar yaşatmasın. Yaşatırsa da bu sabrı ve matemi bizlere versin. (O. KAPLANKIRAN)

HAYRUNNİSA AYGÜN

2007 yılında Hatay Dörtyol'da doğdum ve büyüdüm. Lise öğrencisiyim; eğitimime ilk olarak Cennet Ana İmam Hatip Lisesi, daha sonra Atatürk Anadolu Lisesinde devam ettim.

Ailemin ilk çocuğuyum. Biri kız diğeri erkek olmak üzere iki kardeşim ve ebeveynlerim ile beş ferdi olan bir aileyiz.

6 Şubat 2023 tarihinde geçirdiğimiz depremde ailecek enkaz altında kalmıştık. Apartmanımızda neredeyse her aileden tek tük can verenler vardı, ailecek canlar veren vardı... Böylesi bir durumda ailecek kurtulanlardandık.

Annem, babam ve erkek kardeşim Kerem Tayyip ilk etapta kurtulmuşlardı enkazdan ancak aynı odada bulunduğum kız kardeşim Zeynep ile 28 saat sonra kurtulabildik. Burada ise süreci ve takip eden olayları kendi perspektifimden anlattım, iyi okumalar...

"Enkaz Altında 28 Saat"

“Sanırım kolumu kıpırdatabiliyorum” dedim umutlu ve biçare soluklarla. Fırlattım oradan oraya dokunabildiğim tüm taşları; göremiyordum bile, gözlerim sanki âmâ...

Çırpıncasına haykırışlar kulağında yankı sebebi; “Abla üşüyorum”, “ağzım kanıyor abla”. Dayan güzelim kurtulacağız, ışık görmüştün hani aydan, dayan. Bu günleri yâd edercesine anacağız. Kayıplarımız varsa şayet, dua et... Sarıl seni sarana ve de ki; bu ışığın kaynağı Ay’sa, kavrayan geceyi Ay’la, bahşedense bedenimi bana; nurundan üfürdüğü ruhla, şayet direnmişse ailem hayata, yalvarırım canıma kıyma. Eğer ki aldıysan onları yanına, beni mukaddes makamından mahrum bırakma...

•••••

“Abla ellerin sıcacıkmiş, aldı götürdü üşümemi” ağzım varmadı donuyorum ben, nasıl olabilir demeye. Belli ki melekler gönderilmiş tam bulunduğumuz yere. Ölüm iki parmak yakınıımızdan geçse de; kirltmedi nâmımızı, bakış atıp döndü memleketine.

İki parmak...

•

4 Şubat Cumartesi

Lisanslarım için tüm gerekli evrakları hazır etmiş, sabah basketbol antrenmanı için her seferinde zevkle yürüdüğüm o yollardan daha bir şevkle geçiyordum. Aynı gün içerisinde farklı saatlerde önce basketbol sonra okçuluk kursuna kalıyor, arada akademik başarıyı korumak adına ya sahada ya da kütüphanede ders çalışıyordum. Sahada yankılanan basket topu sesleri ve çok kıymetli antrenörlerimin etrafında olmanın verdiği huzurla vedalaşmak kolay olmuyordu.

2022'nin yaz tatilinde bir arkadaşımın vesilesiyle uzun zamandır çok heves ettiğim geleneksel okçuluk eğitimi alma fırsatım olmuştu. Komik olan, kurstaki çoğunluğun ilköğretim öğrencileri olmasıydı. Benim için hiçbir sorun teşkil etmiyordu hatta hocalarımla kısa sürede samimi olup asıl branşları olan basketbolla da tanışmam gerçekleşmişti. Tam o günler hayatımın en unutamayacağım anları temellenmiş meğerse.

Kurs hafta sonları oluyordu fakat Pazar günü için başka bir planım olduğundan kursa kalmayacaktım. Gençlik merkezinin düzenlediği bir şiir okuma yarışmasına Necip Fazıl'ın "Kaldırımlar" şiiriyle Antakya'ya gidecektim...

Ne var ki antrenmanlardan sonra eve hızlı hızlı yürüyerek yetişmeye çalışıp bir de üstüne evde spor yapınca bitap düşüverdim, ertesi sabah yataktan kalkamayacak vaziyette olunca maalesef yarışmaya da gidemedim.

Sonradan sonraya toparlandığımı hissettim ama içimden kursa da gitmek gelmedi, evde verimli bir gün geçirme kararı aldım ve ertelediğim şeylerden başlayarak o evde yapmak isteyip de yapamadığım her şeyi kardeşlerimle beraber gerçekleştirdik. Sömestr tatili sonrası okulun ilk günü olduğundan ötürü de bir heyecan vardı üzerimizde. Kardeşlerimle genelde pek vakit geçiremediğimden, onlar da çok memnun kalmışlardı ve psikolojik olarak hasret gidermişçesine bir hissiyat dolmuştu her birimize. Yeni döneme yeni başlangıçlarla girmenin verdiği gururla uyumadan önce de antrenman atıp banyo ve bakımlarla günü kapattık. Ya da...

Ölüme hazırlandık mı demeliydim...

4.17

Fırtınalı havada dalgası arşa uzanan şiddetli bir okyanusun ortasında rotasını şaşmış batmaya ramak kala son nefeslerini savuran bir gemi misali; oradaa, oraya...

Binanın yıkılacağına ihtimal dahi vermezken mutfaktan dehşet bir dolap düşüşüyle cam kırıklarının sesinin gelmesi, kız kardeşimin yanındaki pencerenin patlayarak kırılması, dışarıdan yeşilimsi bir ışığın peydah olması, Alice'in tavşan deliğinden düşüşü misali derinliklere doğru savrulmamız ve tavan ile aramda dört parmaklık bir mesafenin oluşunu idrak edişim nasıl ışık hızında oldu? Onun şokunu atlattıktan sonra içinde bulunduğum durumun farkına vardım ve ne kadar sesim varsa avazım çıktığı kadar yardım çığlıkları attım.

Bilincim yerindeydi, sadece düştüğümü hissetmemiştim. Üst kattaki tablaların yıkıldığını ve üzerimize düştüğünü düşünüyordum sürecin başından beri. İlk saniyeler sakin kalamadım, sadece ben ve zifiri karanlık... Daha sonra nefes alabildiğimi fark ettim ve aklımda yakın zamanda gerçekleşen Elazığ depremi canlandı. Haberler geldiğinden beri depremzedelerin durumuna çok üzülüyordum, depremin bu denli şiddetli olup şehir alt üst edebileceği gerçeğini gördükten sonra araştırma yapmıştım. Nefes alabildiğime ve hasar almadığıma göre kurtulma ihtimalim var. Ama 5 saat; ama 10 saat, hadi bilemedin 20 saat, belki de günler sonra ya da haftalar ardından, bedenim çıkacak buradan...

Yaklaşık 2 dakika sonra aynı odada bulunduğumuz kız kardeşimin ağlama seslerini işittim ama derindeenn derinden. Bu kadar vahim mi gerçekten durum dedim. İçimin burukluğu sesime yansımış olacak, ağzımdan çıkan ilk kelimeler titrek ve biçare, “nefes alabiliyor musun ablacığım?” oldu. Ağlarken “evet alabiliyorum ama ağzım kanıyor abla” diye bağırdı, kolonların demiri ağzına gelmiş. Geceyi güzel kapattığımızdan ben kendi sweatshirt’ümü giysin diye kardeşime vermiştim. Kolları bol geliyordu diye ağzına kollarını tutup kanamayla durdurmasını söyledim.

O andan itibaren içime bariz bir esaretle yenilmez bir cesaret dolmuştu. Hayatım boyunca “abla” kelimesinin alelade bir kelimeden ibaret olmadığını bilinçli olarak düşünüyordum. Abla; olabilen için, kardeşlerine bir ön izlenimdir, sığınabileceği ilk limandır, dayanağıdır, dert ortağıdır; en büyük destekçisi, en yakın arkadaşıdır.

Her şeyini paylaşmak için can atan, yeri geldi mi anne olabilme potansiyeline sahip bir yüreği taşır...

Kardeşimin karşısında güçlü kalmak pahasına kendi acılarımın bile sonradan farkına vardım. İki ayağım da sıkışmıştı, fakat yaşam üçgeni denilen olay sağ ayağımın oraya sıkışması sayesinde oluşmuştu. Ağrısından duramamaya başladığımda tekerlekli sandalye ile hayatıma devam edebileceğim ihtimali geldi gözlerimin önüne, varsın öyle olsun dedim ve acıyı hafifletmek için sol ayağımı güç bela kurtarıp sağ ayağıma destek yapmaya çalıştım.

İki kolumu da kıpıratabiliyordum, burnum ile üzerimdeki tavan arasında ne kadar mesafe var diye ölçmek için karış kullanacaktım, ne yazık ki sadece 4 parmaklık bir mesafe vardı. Kardeşim var gücüyle “ANNE, BABA, KEREM... ÖLDÜNÜZ MÜ!” diye yakarıp duruyordu, ama nafile. Tavanlar, tablalar ve tuğlalardan sesimiz anca birbirimize ulaşıyordu.

Bir an için ailemin vefat ettiğini hissettim. Ama içimde garip bir şekilde emin olduğum bir hissiyatı daha taşıyordum. Buradan ya hep beraber sağ çıkacağız, ya da hepimiz hakkın huzurunda buluşacağız. Belki de bu eminliğin verdiği güven sayesinde ben cesur kalabilmişim, belki de bana haber edilmişti ya da manevi bir toplantı dönüyordu ortada.

Zaman geçtikçe etraftan “yardım edin” benzeri bağırsızlar duyuyorduk. Beraberinde, “kimse var mı” tarzı çağırışlar eşlik ediyordu. Neler olup bittiği hakkında az çok tahminimiz vardı, ilk baş sesimiz duyulur ümidi ile ciğerimiz sökülürcesine yardım diledik. Sesimizin bir işe yaramadığını fark edince boğaz patlatmak yerine olur da son anda ihtiyaç olursa o zaman kullanırız diyerek sabırlı bekleyişe devam ettik. Derken yine bir deprem oldu ve daha sonra yeniden. Karanlık, hâkimiyetini üzerimizde kuruyor ve karamsarlığa teşvik ediyordu sürekli. Kendimi, o batan geminin yelkenlisinin tepesinde tutunuyor gibi hissetmekten alıkoyamadım.